WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)
z dnia 14 października 2004 r. *

W sprawie C-409/02 P

mającej za przedmiot odwołanie na podstawie art. 56 Statutu Trybunału Sprawiedliwości,

wniesione w dniu 18 listopada 2002 r. przez

Jana Pflugradta, reprezentowanego przez N. Pflügera, Rechtsanwalt, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

w której drugą stroną postępowania jest:

Europejski Bank Centralny, reprezentowany przez V. Saintot oraz T. Gilliamsa, działających w charakterze pełnomocników, oraz przez B. Wägenbaura, Rechtsanwalt, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w postępowaniu w pierwszej instancji,

* Język postępowania: niemiecki.

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas, R. Silva de Lapuerta (sprawozdawca), K. Lenaerts oraz S. von Bahr, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Léger,
sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 18 marca 2004 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 8 lipca 2004 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W odwołaniu J. Pflugradt żąda uchylenia wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (piąta izba) z dnia 22 października 2002 r. w sprawach połączonych T-178/00 oraz T-341/00 Pflugradt przeciwko EBC, Rec. str. II-4035 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem"), na mocy którego oddalone zostały jego skargi o stwierdzenie nieważności dwóch dokumentów (zwanych dalej „zaskarżonymi dokumentami") Europejskiego Banku Centralnego (zwanego dalej „EBC"): pierwszego, z dnia 23 listopada 1999 r. dotyczącego oceny sposobu wykonywania pracy przez zainteresowanego (zwanego dalej „sprawozdaniem z oceny za rok 1999"), i drugiego, z dnia 28 czerwca 2000 r., zawierającego wykaz jego głównych obowiązków (zwanego dalej „pismem z dnia 28 czerwca 2000 r.").

Ramy prawne

2 Protokół w sprawie Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, załączony do Traktatu WE (zwanego dalej „Statutem ESBC"), zawiera między innymi następujące postanowienia:

„Artykuł 12

Obowiązki organów decyzyjnych

12.3. Rada Prezesów przyjmuje regulamin wewnętrzny, który określa wewnętrzną organizację EBC i jego organów decyzyjnych.

[...]

Artykuł 36

Personel

36.1. Rada Prezesów na wniosek Zarządu ustanawia warunki zatrudnienia personelu EBC.

36.2. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do orzekania w każdym sporze między EBC i jego pracownikami, w granicach i na warunkach określonych w warunkach zatrudnienia".

3 Na podstawie tych postanowień Rada Prezesów przyjęła na mocy decyzji z dnia 9 czerwca 1998 r., zmienionej w dniu 31 marca 1999 r. (Dz.U. L 125, str. 32) Warunki zatrudnienia personelu EBC (zwane dalej „warunkami zatrudnienia"), które stanowią m.in.:

„9. a) Stosunki pracy między EBC a jego pracownikami są uregulowane w umowach o pracę zawartych zgodnie z niniejszymi warunkami zatrudnienia. Regulamin pracowniczy uchwalony przez Zarząd szczegółowo określa te warunki zatrudnienia.

[...]

c) Warunki zatrudnienia nie podlegają żadnemu szczególnemu prawu krajowemu. EBC stosuje i) ogólne zasady prawne wspólne dla porządków prawnych Państw Członkowskich, ii) ogólne zasady prawa wspólnotowego (WE) oraz iii) przepisy dotyczące polityki społecznej zawarte w rozporządzeniach i dyrektywach (WE) adresowanych do Państw Członkowskich. Te akty są stosowane przez EBC w każdym przypadku, gdy jest to konieczne. Także zalecenia (WE) w dziedzinie polityki społecznej są odpowiednio uwzględniane. EBC dokonuje wykładni praw i obowiązków przewidzianych w niniejszych warunkach zatrudnienia, uwzględniając odpowiednio zasady zawarte w rozporządzeniach, przepisach i orzecznictwie, które mają zastosowanie do personelu instytucji Wspólnoty.

10. a) Umowy o pracę między EBC a jego pracownikami zawierane są w formie pism angażujących, które są podpisywane przez pracowników. Pisma angażujące zawierają elementy umowy określone szczegółowo przez dyrektywę Rady 91/533/EWG z dnia 14 października 1991 r. [...]

[...]

42. Po wyczerpaniu dostępnych procedur wewnętrznych Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich jest właściwy do orzekania we wszelkich sporach między EBC a członkiem lub dawnym członkiem personelu, do którego mają zastosowanie niniejsze warunki zatrudnienia.

Powyższa właściwość jest ograniczona do badania legalności środka lub decyzji, z wyjątkiem sporów o charakterze finansowym, w przypadku których Trybunałowi Sprawiedliwości przysługuje nieograniczone prawo orzekania" [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tego aktu poniżej].

4 Na podstawie art. 12.3 Statutu ESBC Rada Prezesów przyjęła regulamin wewnętrzny EBC, zmieniony w dniu 22 kwietnia 1999 r. (Dz.U. L 125, str. 34, sprostowanie w Dz.U. 2000, L 273, str. 40), który stanowi m.in.:

„Artykuł 11

Personel EBC

11.1. Każdy członek personelu EBC jest informowany o stanowisku przydzielonym mu w ramach struktury EBC, stopniu w hierarchii służbowej oraz zakresie powierzonych mu obowiązków.

[...]

Artykuł 21

Warunki zatrudnienia

21.1. Stosunek pracy między EBC a jego personelem jest zdefiniowany w warunkach zatrudnienia i w regulaminie pracowniczym.

21.2. Rada Prezesów, na wniosek Zarządu, zatwierdza i zmienia warunki zatrudnienia. Rada Ogólna jest konsultowana zgodnie z procedurą przewidzianą w niniejszym regulaminie wewnętrznym.

21.3. Warunki zatrudnienia są ustalone w regulaminie pracowniczym, który jest uchwalany i zmieniany przez Zarząd" [tłumaczenie nieoficjalne].

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

5 J. Pflugradt jest zatrudniony w EBC od dnia 1 lipca 1998 r. Został on przydzielony do Dyrekcji Generalnej ds. Systemów Informacji (zwanej dalej „DG IS"), w której pełnił on od momentu zatrudnienia funkcję „koordynatora specjalistów ds. UNIX".

6 W dniu 9 października 1998 r. skarżący zaakceptował warunki dokumentu zatytułowanego „UNIX co-ordinator responsibilities" (zakres obowiązków koordynatora systemu UNIX), który zawierał wykaz różnych zadań związanych z jego pracą. Wykaz ten obejmował między innymi sporządzanie sprawozdań z oceny członków zespołu ds. UNIX.

7 W dniu 13 października 1998 r. EBC skierował do skarżącego pismo angażujące ze skutkiem wstecznym od dnia 1 lipca 1998 r.

8 W dniu 14 października 1999 r. dyrektor generalny DG IS poinformował skarżącego, że sporządzanie sprawozdań z oceny członków zespołu ds. UNIX nie będzie należało do jego obowiązków.

9 W dniu 23 listopada 1999 r. skarżący miał spotkanie z szefem wydziału w sprawie oceny jego pracy. Szef zawarł swoje wnioski z oceny w sprawozdaniu z oceny za rok 1999, które stanowi dokument zaskarżony do Sądu w sprawie T-178/00.

10 W dniu 12 stycznia 2000 r. skarżący przedłożył kilka uwag do wniosków z oceny odnoszącej się do jego osoby i zaznaczył, że zastrzega sobie „prawo do odrzucenia nielojalnej oceny".

11 W dniu 10 marca 2000 r. skarżący zażądał, zgodnie z art. 41 warunków zatrudnienia, wewnętrznej kontroli administracyjnej („administrative review") sprawozdania z oceny za rok 1999, uzasadniając to tym, że sprawozdanie oparte zostało na błędnych ustaleniach faktycznych, wobec czego narusza ono prawa przyznane mu mocą umowy. Ponadto domagał się on przeprowadzenia nowego postępowania w sprawie oceny za rok 1999 przez inne, bezstronne osoby.

12 W dniu 10 kwietnia 2000 r. dyrektor generalny DG IS odrzucił twierdzenia skarżącego co do istnienia błędów w ustaleniach faktycznych w sprawozdaniu z oceny za rok 1999 oraz żądanie wszczęcia nowego postępowania w sprawie oceny.

13 W dniu 9 maja 2000 r. skarżący wniósł zażalenie do Prezesa EBC („grievance procedure") oparte, co do istoty, na zarzutach przytoczonych w ramach wewnętrznej kontroli administracyjnej.

14 W dniu 8 czerwca 2000 r. Prezes EBC oddalił to zażalenie.

15 Dyrektor generalny DG IS przekazał skarżącemu pismo z dnia 28 czerwca 2000 r. zawierające wykaz jego głównych obowiązków, zaznaczając, że ten wykaz będzie stanowił podstawę do jego oceny rocznej. Dokument ten został zaskarżony do Sądu w sprawie T-341/00.

Zaskarżony wyrok

16 Po pierwsze, po połączeniu obu spraw (T-178/00 oraz T-341/00), Sąd ustalił, że w skardze w sprawie T-178/00 J. Pflugradt wnosi o stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny za rok 1999, po pierwsze, w części pozbawiającej go obowiązku dokonywania oceny członków zespołu ds. UNIX oraz, po drugie, w części zawierającej różne błędne wnioski z oceny.

17 W celu oddalenia powyższych żądań Sąd zważył w punktach 49 i 53 zaskarżonego wyroku, iż o ile stosunki pracy między EBC a jego personelem mają umowny charakter i moc wiążąca umów sprzeciwia się temu, by EBC jako pracodawca narzucał zmiany warunków wykonania umów o pracę bez zgody zainteresowanych pracowników, o tyle zasada ta ma jednak zastosowanie jedynie do istotnych elementów umowy o pracę.

18 Wobec powyższego Sąd wywiódł w punkcie 54 tego samego wyroku:

„EBC bowiem jak każda inna instytucja lub przedsiębiorstwo dysponuje uprawnieniami kierowniczymi w zakresie organizacji pracy i zarządzania personelem. EBC przysługuje, jako instytucji Wspólnoty, szeroki zakres uznania w zakresie organizacji pracy i wykorzystania personelu w celu wypełnienia powierzonych mu zadań w interesie publicznym (zob. analogicznie wyroki Trybunału z dnia 21 czerwca 1984 r. w sprawie C-69/83 Lux przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, Rec. str. 2447, pkt 17, oraz z dnia 12 listopada 1996 r. w sprawie C-294/95 P Ojha przeciwko Komisji, Rec. str. I-5863, pkt 40, wyroki Sądu z dnia 6 listopada 1991 r. w sprawie T-33/90 Von Bonkewitz-Lindner przeciwko Parlamentowi, Rec. str. II-1251, pkt 88, oraz z dnia 9 czerwca 1998 r. w sprawie T-176/97 Hick przeciwko CES, Rec.FP str. I-A-281 oraz str. II-845, pkt 36). EBC może zatem w miarę upływu czasu zmieniać w interesie publicznym stosunki pracy łączące go z jego pracownikami, tak aby osiągnąć efektywną organizację pracy i spójny podział różnych zadań między członków personelu oraz dostosować się do zmieniających się

potrzeb. Pracownik zatrudniony na danym stanowisku na czas nieokreślony, który może ewentualnie trwać aż do momentu osiągnięcia przez niego wieku 65 lat, nie może w sposób rozsądny oczekiwać, że każdy aspekt wewnętrznej organizacji pozostanie niezmieniony podczas całej jego kariery i że przez ten cały czas zachowa on zakres obowiązków, które zostały mu powierzone w chwili jego zatrudnienia".

19 Następnie w punktach 58–60 zaskarżonego wyroku Sąd zważył, co następuje:

„58 Nie ulega wątpliwości, iż skarżący — mimo zmiany zakresu jego obowiązków — zachował swoje stanowisko »koordynatora specjalistów ds. UNIX« zaklasyfikowane do kategorii »professionals« (pracownicy wykwalifikowani) i stopnia służbowego G, jak również wynagrodzenie związane z tym stanowiskiem.

59 Z opisu stanowiska pracy z dnia 5 października 1998 r. wynika, że stanowisko koordynatora specjalistów ds. UNIX ma głównie charakter techniczny, a zadania związane z personelem i zarządzaniem mają jedynie charakter wtórny. Zatem sam fakt pozbawienia obowiązku dokonywania oceny członków zespołu ds. UNIX nie skutkuje — zważywszy na ogół jego obowiązków — wyraźnym ograniczeniem tych obowiązków w stosunku do obowiązków odpowiadających jego stanowisku. Ponadto należy tu podkreślić, że bezspornym jest, iż skarżący nie miał nigdy okazji do dokonania oceny członków zespołu ds. UNIX, gdyż obowiązku tego został pozbawiony, zanim jeszcze EBC przeprowadził po raz pierwszy postępowanie w sprawie oceny swojego personelu. W tych okolicznościach sporna zmiana nie stanowi degradacji stanowiska pracy skarżącego i tym samym nie może być traktowana jako naruszająca istotny element umowy o pracę.

60 Wobec powyższego zarzuty skarżącego nie są uzasadnione. Co za tym idzie, środek zaskarżenia podlega oddaleniu".

20 Ponadto, w celu oddalenia zarzutu dotyczącego wniosków z oceny zawartych w sprawozdaniu z oceny za rok 1999, Sąd zważył w punktach 68–71 zaskarżonego wyroku, co następuje:

„68 Jakkolwiek skarżący twierdzi, że sprawozdanie z oceny za rok 1999 opiera się na niedokładnych ustaleniach faktycznych, w rzeczywistości dąży on do zakwestionowania ważności oceny dokonanej przez jego przełożonych w odniesieniu do jego pracy w roku 1999.

69 W każdym razie Sąd nie jest uprawniony do zastąpienia swoją oceną oceny dokonanej przez osoby, do których obowiązków należy dokonanie oceny pracy skarżącego. EBC — tak jak innym instytucjom i organom Wspólnoty — przysługuje bowiem szeroki zakres uznania w odniesieniu do oceny pracy członków jego personelu. Dokonywana przez Sąd kontrola legalności wniosków zawartych w rocznym sprawozdaniu z oceny członka personelu EBC ogranicza się jedynie do ewentualnych nieprawidłowości formalnych lub oczywistych błędów w ustaleniach faktycznych, które powodują wadliwość oceny, jak również ewentualnego nadużycia władzy (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 24 stycznia 1991 r. w sprawie T-63/89 Latham przeciwko Komisji, Rec. str. II-19, pkt 19).

70 W tym przypadku skarżący nie wykazał istnienia tego rodzaju okoliczności, zatem nie można się przychylić do jego zarzutów.

71 Ponadto uzasadnienie sprawozdania z oceny za rok 1999 jest wystarczająco dokładne, by spełnić wymogi art. 253 WE, który — zgodnie z art. 34.2 Statutu ESBC — ma zastosowanie do decyzji podejmowanych przez EBC".

21 Po drugie, Sąd ocenił, że — jeśli chodzi o skargę w sprawie T-341/00 — J. Pflugradt wnosi o stwierdzenie nieważności pisma z dnia 28 czerwca 2000 r., którym — jego zdaniem — EBC zmienił zakres jego obowiązków.

22 W punktach 81 i 82 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że pismo to stanowi akt dający podstawę do zaskarżenia, wobec czego stwierdził, że skarga jest dopuszczalna.

23 Mimo to Sąd, orzekając co do istoty sprawy, oddalił powyższe żądania skarżącego, stwierdzając w punktach 89 i 90 cytowanego powyżej wyroku:

„89 Po pierwsze, jak stwierdzono uprzednio w sprawie T-178/00 w punkcie 54 powyżej, skarżący nie może w sposób uzasadniony oczekiwać, że do momentu osiągnięcia wieku emerytalnego zachowa on specyficzne zadania powierzone mu w chwili zatrudnienia przez EBC. Wobec tego należy odrzucić twierdzenia skarżącego co do jego rzekomych wyłącznych kompetencji.

90 Po drugie, w kwestii, czy EBC — zmieniając jednostronnie zakres obowiązków skarżącego — przekroczył w sposób oczywisty swoje uprawnienia organizacyjne, z jednej strony należy stwierdzić, iż nie zostało zakwestionowane, że powyższe zmiany nastąpiły w interesie służby, z drugiej zaś strony skarżący nie poparł swojej argumentacji precyzyjnymi twierdzeniami, które mogłyby przekonać, że zmiany te naruszają istotne elementy jego umowy o pracę poprzez wyraźne — zważywszy na ich ogół — ograniczenie jego obowiązków w stosunku do obowiązków odpowiadających jego stanowisku oraz że skutkują one tym samym degradacją tego stanowiska pracy. Wręcz przeciwnie, należy stwierdzić, że skarżący zachowuje swoje podstawowe obowiązki związane z systemami UNIX i koordynowaniem specjalistów ds. UNIX. Wobec tego należy odrzucić zarzuty skarżącego co do rzekomej degradacji jego stanowiska pracy".

Żądania stron

24 J. Pflugradt wnosi do Trybunału o:

— uchylenie zaskarżonego wyroku;

— stwierdzenie nieważności sprawozdania z oceny za rok 1999;

— stwierdzenie nieważności pisma z dnia 28 czerwca 2000 r. w części zmieniającej zakres obowiązków skarżącego;

— obciążenie EBC kosztami postępowania.

25 EBC wnosi do Trybunału o:

— oddalenie odwołania;

— obciążenie J. Pflugradta kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

26 W świetle licznych argumentów przytoczonych przez J. Pflugradta należy uznać, że zarzuca on Sądowi naruszenie przepisów prawa, przeinaczenie zarzutów, argumentów i środków dowodowych, naruszenie zasad postępowania dowodowego oraz wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie wyroku przez ten Sąd.

27 Warto podzielić te podstawy zaskarżenia na trzy kategorie zarzutów, które dotyczyłyby odpowiednio: charakteru umownego stosunku pracy między EBC a jego personelem, błędnego zastosowania zasad dotyczących wspólnotowej służby publicznej oraz ustaleń faktycznych, które stanowiły podstawę sprawozdania z oceny za rok 1999.

W przedmiocie zarzutów dotyczących charakteru umownego stosunku pracy między EBC a jego personelem

28 J. Pflugradt podnosi, że z uwagi na to, iż stosunki prawne między EBC a jego personelem mają charakter umowny, jak to przewidziano w art. 9 lit. a) zdanie pierwsze warunków zatrudnienia, ustanowionych w wykonaniu art. 36.1 Statutu ESBC, Sąd nie mógł — w celu ustalenia zakresu uprawnień organizacyjnych EBC — oprzeć się na orzecznictwie dotyczącym zasad przydziału do pracy urzędników i innych pracowników wskazanych w art. 283 WE, nie naruszając przy tym przepisów prawa.

29 Na wstępie należy wspomnieć, że zgodnie z art. 36.2 Statutu ESBC oraz art. 42 warunków zatrudnienia właściwość Trybunału do orzekania w sporach między EBC i jego pracownikami jest ograniczona do badania legalności środka lub decyzji, jeśli spór nie ma charakteru finansowego.

30 W niniejszym przypadku nie ulega wątpliwości, że spór poddany pod rozstrzygnięcie Sądu nie miał charakteru finansowego. Zatem powinien on był orzec jedynie w kwestii legalności zaskarżonych dokumentów, to jest sprawdzić, czy ich autorzy zastosowali się do spoczywających na nich obowiązków prawnych, a nie orzekać w kwestii zgodności środków podjętych przez EBC z uwzględnieniem omawianej umowy o pracę i warunków wykonania tej umowy.

31 Należy podnieść tu, że stosunek pracy między EBC a jego pracownikami jest określony w warunkach zatrudnienia, przyjętych przez Radę Prezesów na wniosek Zarządu EBC na podstawie art. 36.1. Statutu ESBC. Warunki te stanowią w art. 9 lit. a), że „stosunki pracy między EBC a jego pracownikami są uregulowane w umowach o pracę zawartych zgodnie z niniejszymi warunkami zatrudnienia". Artykuł 10 lit. a) tych warunków przewiduje, że „umowy o pracę między EBC a jego pracownikami zawierane są w formie pism angażujących, które są podpisywane przez pracowników".

32 Należy stwierdzić, że przepisy te są analogiczne do przepisów regulaminu pracowniczego Europejskiego Banku Inwestycyjnego (zwanego dalej „EBI"), z których Trybunał był w stanie wywieść, że system regulacji przyjęty dla stosunków pracy między EBI a jego pracownikami ma charakter umowny i jest zatem oparty na zasadzie, że indywidualne umowy zawarte między EBI a każdym z jego pracowników są wynikiem zgodnych oświadczeń woli (wyroki z dnia 15 czerwca 1976 r. w sprawie 110/75 Mills przeciwko EBI, Rec. str. 955, pkt 22 oraz z dnia 2 października 2001 r. w sprawie C-449/99 P EBI przeciwko Hautemowi, Rec. str. I-6733, pkt 93).

33 Wobec tego należy uznać, że stosunek pracy między EBC a jego pracownikami ma charakter umowny, a nie regulaminowy.

34 W każdym razie omawiana umowa została zawarta z organem wspólnotowym, któremu powierzona została misja interesu publicznego i który jest uprawniony do ustanawiania — w drodze regulaminu — przepisów mających zastosowanie do jego personelu. Wynika z tego, że wola stron takiej umowy znajduje siłą rzeczy swoje granice w obowiązkach, niezależnie od ich charakteru, które wynikają z tych szczególnych zadań i które spoczywają zarówno na organach kierowniczych EBC, jak i jego pracownikach. Bezspornym jest, że warunki zatrudnienia mają na celu doprowadzenie do wykonania tych obowiązków, jak również zapewnienie EBC — zgodnie z trzecim motywem tych warunków zatrudnienia — „dysponowania pracownikami o najwyższym standardzie niezależności, zdolności, wydajności i uczciwości [...]".

35 W tym aspekcie, zgodnie z art. 9 lit. a) warunków zatrudnienia, umowy o pracę są zawierane zgodnie z tymi warunkami. Zatem przez podpisanie pisma angażującego przewidzianego w art. 10 lit. a) powyższych warunków pracownicy przystają na te warunki nie mając możliwości indywidualnego negocjowania żadnego z elementów tych warunków. Tym samym zgodne oświadczenia woli są w części ograniczone do akceptacji praw i obowiązków określonych w tych warunkach zatrudnienia. Ponadto należy wspomnieć, że w zakresie wykładni tych praw i obowiązków art. 9 lit. c) warunków zatrudnienia stanowi, że EBC uwzględnia odpowiednio zasady zawarte w rozporządzeniach, przepisach i orzecznictwie, które mają zastosowanie do personelu instytucji Wspólnoty.

36 Oczywiście umowy o pracę członków personelu EBC mogą zawierać inne elementy, przyjęte przez zainteresowanego pracownika w drodze uzgodnień, dotyczące przykładowo podstawowego opisu zadań, które zostały mu powierzone. W każdym razie istnienie takich elementów nie stoi samo w sobie na przeszkodzie, aby organy kierownicze EBC skorzystały z uznania, którym dysponują, w celu stosowania środków wynikających z obowiązków interesu publicznego związanych ze szczególną misją powierzoną EBC. Aby stawić czoła takim wymaganiom

służbowym, a w szczególności by być w stanie dostosować się do nowych potrzeb, organy te mogą być zatem zmuszone do podjęcia jednostronnych decyzji lub działań zdatnych do zmiany zwłaszcza warunków wykonania umów o pracę.

37 Z powyższego wynika, że organy kierownicze EBC — korzystając z uznania — w żaden sposób nie znajdują się w sytuacji odmiennej niż ta, w której są organy kierownicze innych organów i instytucji Wspólnoty w ich stosunkach ze swoimi pracownikami.

38 W tych warunkach Sąd, słusznie skupiając się wyłącznie na kwestii legalności zaskarżonych dokumentów, do czego też był zobowiązany, dokonał oceny tej kwestii z uwzględnieniem zasad mających zastosowanie do wszystkich pracowników innych organów i instytucji Wspólnoty. W konsekwencji należy stwierdzić, że Sąd nie ocenił błędnie umownego charakteru stosunku pracy członków personelu EBC. Co więcej, uznając w punkcie 59 wyroku, że zmiana spornego zakresu obowiązków nie stanowiła naruszenia istotnego elementu umowy o pracę, Sąd nie naruszył przepisów prawa.

39 W tej sytuacji Sąd, odrzucając argumentację przedstawioną na poparcie powyższych twierdzeń — wbrew temu, co twierdzi J. Pflugradt — nie zastosował w sposób błędny „zasady równowagi instytucjonalnej" ani „zasad postępowania dowodowego" ani też nie przeinaczył argumentów przytoczonych przez skarżącego.

40 Wobec powyższego należy odrzucić zarzuty odnoszące się do charakteru umownego stosunku pracy między EBC a jego personelem.

W przedmiocie zarzutów dotyczących zastosowania zasad przydzielenia personelu do pracy

41 J. Pflugradt podnosi, że Sąd, stosując — jego zdaniem niesłusznie — do personelu EBC zasady przydziału personelu do pracy z uwzględnieniem prawa wspólnotowej służby publicznej, naruszył te zasady.

42 Należy tu wspomnieć, że orzecznictwo Trybunału przyznało instytucjom Wspólnoty szeroki zakres uznania w zakresie organizacji ich służb w zależności od powierzonych im zadań oraz — mając na uwadze te zadania — w zakresie przydziału do pracy personelu pozostającego do ich dyspozycji, jednakże pod warunkiem, że przydział ten odbywa się w interesie służby i w poszanowaniu równoważności stanowisk pracy (cytowany powyżej wyrok w sprawie Lux przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu, pkt 17, wyrok z dnia 23 marca 1988 r. w sprawie 19/87 Hecq przeciwko Komisji, Rec. str. 1681, pkt 6, oraz cytowany powyżej wyrok w sprawie Ojha przeciwko Komisji, pkt 40).

43 Ze względów przytoczonych w punkcie 34 niniejszego wyroku EBC musi dysponować — na tej samej zasadzie — szerokim uznaniem w zakresie organizacji swoich służb stosownie do powierzonych mu zadań, jak również, w konsekwencji, mając na uwadze te zadania, w zakresie definiowania lub ponownego definiowania zadań powierzonych personelowi, pod warunkiem że uznanie to jest wykonywane jedynie w interesie służby oraz w poszanowaniu stopni służbowych i zaszeregowania, o które każdy pracownik może się ubiegać na podstawie warunków zatrudnienia.

44 Zważywszy w punkcie 58 zaskarżonego wyroku, iż nie było kwestionowane ustalenie, że J. Pflugradt — mimo zmiany zakresu jego obowiązków — zachował swoje stanowisko „koordynatora specjalistów ds. UNIX" zaklasyfikowane do kategorii „professionals" (pracownicy wykwalifikowani) i stopnia służbowego G, jak również wynagrodzenie związane z tym stanowiskiem, Sąd ograniczył się, nie

naruszając przy tym przepisów prawa, do stwierdzenia, że ponowne zdefiniowanie zadań skarżącego nastąpiło w poszanowaniu stopni służbowych i zaszeregowania, z których skarżący korzystał do tamtej pory.

45 Wobec tego J. Pflugradt nie mógł się skutecznie powołać przed Sądem na nielegalność indywidualnych decyzji w sprawie zaszeregowania dotyczących jego samego oraz innych pracowników EBC, bowiem w każdym razie zaskarżone dokumenty nie pozostawały w związku z tymi decyzjami. Tym samym skarżący nie może skarżyć się na to, że Sąd nie orzekł w przedmiocie tego zarzutu nielegalności ani też powoływać się tu na naruszenie reguł dowodzenia.

46 Ponadto J. Pflugradt podnosi, że skoro EBC nie powołał się na interes służby, Sąd nie mógł stwierdzić w punkcie 90 zaskarżonego wyroku, co uczynił z naruszeniem zasad ciężaru dowodzenia, że skarżący nie kwestionował tego, iż zmiany jego umowy nastąpiły w interesie służby.

47 W każdym razie należy zaznaczyć, że powyższym twierdzeniem Sąd ograniczył się do stwierdzenia, że kwestia, czy zaskarżone dokumenty zostały sporządzone w interesie służby, nie stanowi przedmiotu sporu między stronami. Jako że legalność tych dokumentów została zakwestionowana przez J. Pflugradta, ciężar udowodnienia przed Sądem, że dokumenty te nie spełniały warunków, od których zależy ich legalność, oraz — w szczególności — że nie zostały one sporządzone w interesie służby, spoczywał na skarżącym, a nie na EBC. Nie uczyniwszy tego, skarżący nie ma podstaw, by twierdzić, że Sąd naruszył w tym przypadku zasady ciężaru dowodzenia.

48 Ponadto J. Pflugradt zarzuca Sądowi, że uzasadnił on w sposób sprzeczny punkty 59 i 90 zaskarżonego wyroku. Należy tu zatem podnieść, że w punkcie 59 Sąd zważył, że zmiana zadań powierzonych J. Pflugradtowi wprowadzona sprawozdaniem z oceny za rok 1999 nie stanowiła naruszenia — w zakresie dotyczącym dokonywania oceny członków „zespołu ds. UNIX" — istotnego elementu umowy o pracę. O ile Sąd uznał

tę okoliczność za wystarczającą do stwierdzenia, że powyższe sprawozdanie nie jest niezgodne z prawem z powodu pozbawienia skarżącego spornego zadania, o tyle nie wykluczył on — na wypadek, gdyby takie pozbawienie stanowiło naruszenie innego elementu umowy — możliwości uznania, że było ono uzasadnione interesem służby. Zatem oceniając w punkcie 90 zaskarżonego wyroku zgodność z prawem pisma z dnia 28 czerwca 2000 r., w szczególności pod kątem rozważań na temat interesu służby, Sąd w żadnym razie nie uzasadnił w sposób wewnętrznie sprzeczny powyższego wyroku.

49 Wobec powyższego należy również odrzucić zarzuty dotyczące zastosowania zasad przydziału członków personelu do pracy.

W przedmiocie zarzutów dotyczących ustaleń faktycznych, które stanowiły podstawę sprawozdania z oceny za rok 1999

50 J. Pflugradt podnosi, że wbrew temu, co stwierdził Sąd, nie zakwestionował on oceny, którą EBC przedstawił na jego temat w swoim sprawozdaniu z oceny za rok 1999, lecz prawidłowość ustaleń faktycznych, które stanowiły podstawę tej oceny.

51 Faktem jest, że w punkcie 68 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, że skarżący — jakkolwiek twierdzi, iż sprawozdanie z oceny za rok 1999 opiera się na niedokładnych ustaleniach faktycznych — w rzeczywistości dąży do zakwestionowania ważności dokonanej przez jego przełożonych oceny jego pracy w trakcie tego roku.

52 W każdym razie wbrew temu, co twierdzi skarżący, nie można uznać, że ocena ta, jakkolwiek by nie była dwuznaczna, przeinacza jego argumenty lub narusza reguły dowodzenia. Po pierwsze bowiem, skarżący kwestionując ustalenia faktyczne, na których opiera się ocena, siłą rzeczy kwestionuje ważność tej oceny.

53 Po drugie, Sąd — zważywszy w punkcie 69 zaskarżonego wyroku, że jego kontrola może dotyczyć jedynie ewentualnych nieprawidłowości formalnych lub oczywistych błędów w ustaleniach faktycznych, które powodują wadliwość oceny, jak również ewentualnego nadużycia władzy — stwierdził w punkcie 70 ww. wyroku, że J. Pflugradt nie wykazał tego rodzaju okoliczności. Zważywszy zatem, że oczywiste błędy w ustaleniach faktycznych nie zostały wykazane, Sąd — wbrew temu, co twierdzi skarżący — orzekł w przedmiocie zarzutu istotnej nieprawidłowości ustaleń faktycznych, na którego poparcie skarżący powinien był przedstawić dowody. Zatem Sąd w żadnym stopniu nie domniemywał prawidłowości tej oceny ani też nie naruszył reguł dowodzenia.

54 Ponadto Sąd nie dopuścił się naruszenia przepisów prawa zważywszy na to, że nie jest on uprawniony do zastąpienia swoją oceną oceny dokonanej przez osoby, do których obowiązków należy dokonanie oceny pracy skarżącego (wyroki z dnia 17 marca 1971 r. w sprawie 29/70 Marcato przeciwko Komisji, Rec. str. 243, pkt 7, oraz z dnia 5 maja 1983 r. w sprawie 207/81 Ditterich przeciwko Komisji, Rec. str. 1359, pkt 13).

55 Wreszcie nawet jeśli J. Pflugradt miał na celu zakwestionowanie przed Trybunałem ustaleń faktycznych, na których oparte zostało sprawozdanie z oceny za rok 1999, taki zarzut jest niedopuszczalny w ramach wniesionego przez niego odwołania. Należy tu wspomnieć, iż z art. 225 WE oraz art. 58 Statutu Trybunału Sprawiedliwości wynika, że odwołanie jest ograniczone do kwestii prawnych (zob. w szczególności wyrok z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie C-470/00 P Parlament przeciwko Ripa di Meana i in., Rec. str. I-4167, pkt 40).

56 Wobec tego należy również odrzucić zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych, które stanowiły podstawę sprawozdania z oceny za rok 1999.

57 Z powyższych rozważań wynika, że odwołanie J. Pflugradta podlega w całości oddaleniu.

W przedmiocie kosztów

58 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu Trybunału Sprawiedliwości, mającego zastosowanie do odwołania na podstawie art. 118 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Zgodnie z art. 70 tego regulaminu, instytucje Wspólnoty pokrywają koszty przez nie spowodowane w ramach sporów między nimi a ich pracownikami. Jednakże zgodnie z art. 122 akapit drugi tego regulaminu art. 70 nie ma zastosowania do odwołania wniesionego przez urzędnika lub innego pracownika instytucji przeciwko niej. Zważywszy na to, że EBC wniósł o obciążenie skarżącego kosztami postępowania i że skarżący przegrał sprawę, należy go obciążyć kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) J. Pflugradt zostaje obciążony kosztami postępowania.

Podpisy